

Súd: Okresný súd Partizánske
Spisová značka: 2T/57/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3618010159
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Vigaš
ECLI: ECLI:SK:OSPE:2018:3618010159.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Partizánske v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Michala Vigaša a prísediacich Bc. Ingrid Nedasovej a Márie Parikrupovej, v trestnej veci obžalovaného P. M., na hlavnom pojednávaní dňa 01.10.2018 takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný P. M., A.. XX.XX.XXXX v Partizánskom, trvale bytom F., t.č. vo výkone väzby v ÚVV Leopoldov,

je vinný, že

dňa 25.05.2018 v čase približne od 02,00 hod., po tom, ako ho jeho matka B. M. vpustila do bytu č. XX na 5. poschodí na M. J. Č.. XXXX/XX v F., aby si vzal svoje topánky, odmietol opustiť byt, s čím B. M., ktorá predmetný byt užíva nesúhlasila, pričom obžalovaný na opakované výzvy svojej matky, aby byt opustil nereagoval, v byte ďalej zotrval, ľahol si v obývačke na gauč, kde chcel spať a keď mu poškodená B. M. uviedla, že zavolá políciu, povedal jej, že ak zavolá políciu tak, ju zaškrtil a nebude chodiť po svete, a že si ju nájde, následne obžalovaný zaspal a poškodená odišla privolať políciu a hliadka Obvodného oddelenia PZ Partizánske dňa 25.05.2018 o 03,40 hod. obžalovaného v uvedenom byte zadržala, pričom uvedeným konaním vzbudil obžalovaný u poškodenej svojej matky, poškodenej B. M., A.. XX.XX.XXXX, dôvodnú obavu o jej život a zdravie,

teda

inému sa vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu a čin spáchal na chránenej osobe - na blízkej osobe - svojej matke a osobe vyššieho veku,

čím spáchal:

prečin nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona č. 300/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej Tr. zák.) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/, e/ Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 3, 4 Tr. zák.

Za to sa odsudzuje:

Podľa § 360 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m/ Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., na trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. sa obžalovaný zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. c/, d/ Tr. zák. súd ukladá obžalovanému ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

o d ô v o d n e n i e :

Na základe obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Partizánske č.k. Pv 239/18/3305-47 doručenej súdu dňa 23.08.2018 po jej preskúmaní, predseda senátu nariadil a súd zasadajúc v senáte vykonal dňa 01.10.2018 hlavné pojednávanie. Po prednesení obžaloby po poučení podľa § 257 ods. 1, 5 a 8 Tr. por., obžalovaný ku skutku podľa obžaloby v súlade s § 257 ods. 1 písm. a/ Tr. por. vyhlásil, že je nevinný. Poškodení nárok na náhradu škody neuplatnili.

Súd na hlavnom pojednávaní vychádzal z vyhlásenia obžalovaného, vykonal výsluch obžalovaného, výsluch poškodených U. X.E. aj B. M., svedka U. W., oboznámil čítaním znalecký posudok MUDr. Viktora Segedu, znalca z odvetvia psychiatria, ostatné listinné dôkazy vzťahujúce sa k dokazovaniu vo veci viny, trestu a ochrannom opatrení a pripojené spisy a zistil tento skutkový stav.

Obžalovaný uviedol, že pred skutkom bol na opekačke, užil fentanyl v kombinácii s alkoholom. K poškodenej - jeho matke - prišiel v nočných hodinách, pustil ho U. W., ktorý s matkou žije, pretože pri vchode zvonil len na zvonček jeho matky. Aj do bytu ho pustil U. W.. On prišiel, pretože mal len jednu topánku, keď prišiel ľahol si a chcel spať, viac si nepamätá, matke sa nevyhrážal. Myslí, že môže v byte bývať, pretože tam býval aj pred skutkom, matka ho domov púšťala. Chcela, aby pracoval a nebral drogy, potom mu matka dovolila bývať u nej. O tom, že v byte býval vedela aj U. X., s tou sa stretol aj niekoľko týždňov pred skutkom, vtedy v byte práve upratoval, ona mu nevravela, že si nepraje aby v byte býval, poškodená X. s jeho matkou dobre nevychádza. On je slobodný má štyri deti, z toho dve maloleté. Pred skutkom nepracoval, bol v evidencii uchádzačov o zamestnanie, krátkodobo pracoval v Českej republike, pokiaľ pracoval, matke na domácnosť prispieval. Pripustil, že po matke zvykol pýtať peniaze, uviedol, tiež že to robil pretože to po ňom chcel jeho brat, ktorý je tiež závislý na drogách, ten sa mu mal aj vyhrážať ak nepopýta peniaze, či sa o drogu nerozdelí. To bol aj dôvod, prečo užíval drogu v kuchyni, lebo ho tam posielala matka, aby ho brat nevidel. Je si vedomý svojej závislosti, chcel by sa liečiť, v dobe pred skutkom drogu užíval pravidelne mal hmotnosť 47 kg a tvorili sa mu rany, má aj poškodenú pečeň a hepatitídu. Pre jeho zdravotný stav mal problém si nájsť aj zamestnanie.

Poškodená B. M. uviedla, že syna pustil domov jej druh U. W. v nočných hodinách, pretože tento búchal na dvere bytu a chcel ísť dnu. Ona tušila, že požil drogu, tak ho doma nechcela, no hovoril, že nemá jednu topánku, tak pod tou zámienkou, aby sa obul, ju presvedčil a nebránila U. W., aby ho pustil dnu. Potom si však obžalovaný ľahol na pohovku a chcel spať, nechcel odísť z bytu, ona ho štúchala, hovorila viackrát, aby si zobral veci a odišiel, potom že zavolá políciu, na to on odpovedal, že aby zavolala. Je potom opäť ho poštuchovala a budila, on sa postavil a povedal jej, že ak zavolá políciu tak ju zaškrtní a nebude chodiť po svete, že si ju nájde. Potom ho už ďalej nebudila, počkala kým zaspal a išla na bicykli na políciu. Neskôr policajti jej syna zadržali. Na hlavnom pojednávaní najprv uvádzala, že zo syna strach nemala, že vie, že by jej neublížil, na čo bola prokurátorom podľa § 264 ods. 1 Tr. por. prečítaná časť jej výpovede z prípravného konania z 26.05.2018 - č.l. 11 zápisnice, kde uvádza, že sa syna bojí, lebo už mali viac konfliktov, že je závislý na drogách, že ju vyhadzoval z kuchyne, keď si aplikoval drogu, že si škaredo nadávali. Keď užije drogu, tak je agresívny voči nej a je schopný ju napadnúť, tiež veľakrát nadával aj jej priateľovi U. W.. K tomu uviedla, že je to pravda, avšak si nemyslí, že by jej ublížil, lebo v minulosti jej nikdy nespôsobil žiadne zranenia. K právnemu dôvodu obývania bytu uviedla, že v rodine sú dohodnutí tak, že v byte ona bývať môže, pretože opatruje U. O.. Podľa dedičského rozhodnutia aj keď byt pripadol U. X., ona má dedičov vyplatiť v prípade predaja bytu. Z toho B. M. tiež vyvodzuje, že v byte bývať môže a môže aj rozhodnúť, či tam bude bývať jej syn. V byte počas skutku bol aj U. W., ten ostal v byte spať s obžalovaným, keď ona išla na políciu.

Poškodená U. X. uviedla, že ona je výlučnou vlastníčkou bytu, nebýva tam, ona býva v Piešťanoch. Zdedila členský podiel v bytovom družstve vzťahujúci sa k bytu, následne byt odkúpila. S jej súhlasom v byte býva B. M.Á. Y. U. O., ona nesúhlasí aby v byte bývali synovia B. M. ani jej druh, čo aj B. M. povedala, ale táto im tam dovoľovala bývať, alebo sa vždy vyhovorila, že sú tam na návšteve. Ona žiadne právne kroky vo vzťahu k neoprávnenému užívaniu bytu týmito osobami nerobila. Niekoľko v apríli pred skutkom bola v byte na návšteve, obžalovaný tam bol vtedy s bratom, obžalovaný hneď začal

byt upratovať, aj ho napomínala že neupratuje poriadne, tvrdila, že mu povedala, že si nepraje aby tam bol, on jej odvetil, že keď ho tam pustí matka, tak je to ich vec.

Svedok U. W., druh poškodenej B. M., na hlavnom pojednávaní povedal, že on pustil obžalovaného do bytu, pretože ten búchal na dvere a chcel ísť dnu, tvrdiac, že má len jednu topánku. Do vchodu ho nepustil, musel sa dnu dostať cez pootvorené dvere, alebo ho pustil niekto iný. Potom obžalovaný nechcel z bytu odísť, hoci ho poškodená vyzývala, aby odišiel, potom sa jej obžalovaný hrozil, že ak zavolá políciu, tak ju zaškrť a nebude chodiť po svete, že si ju nájde. Potom poškodená odišla na políciu a on ostal spať v byte s obžalovaným. On sa obžalovaného nebojí, vychádza s ním dobre, nemyslí si že by matke ublížil.

Podľa dedičskej dohody č.l. 112-113 5D/116/2010-20 z 24.06.2011 predmetný byt nadobudla U. X. po poručiteľke Q. O., s tým, že bola povinná vyplatiť každému z dedičov a to B. M., B. M., X. O., W. O. Y. U. O. dedičský podiel v lehote 6 mesiacov odo dňa právoplatnosti uznesenia teda od 28.07.2011. Poškodená M. uviedla, že k vyplateniu dedičských podielov nedošlo.

Podľa výpisu z listu vlastníctva č. XXXX, z katastra nehnuteľností Okres Partizánske, obec Partizánske, katastrálne územie Partizánske je výlučným vlastníkom bytu č. XX ulici M. XXXX/XX, U. X., titulom nadobudnutia a to Zmluvou o prevode vlastníctva družstevného bytu V 110/14-270-4.

Z úradného záznamu OOZP Partizánske č.l. 9-10 a zápisnice o zadržaní č.l. 7-8 súd zistil čas a miesto skutku ako skutkovej vete rozsudku.

Z prečítaného znaleckého posudku MUDr. Viktora Segedu z 02.07.2018 č. 62/2018 na č.l. 90-106 súd zistil, že z psychiatrického hľadiska pobyt obžalovaného na slobode nie je nebezpečný. Obžalovaný je schopný chápať zmysel trestného konania, rovnako v čase spáchania skutku vedel rozpoznať protiprávnosť konania a svoje konanie ovládať, svoje konanie si uvedomoval. Obžalovaný je závislý od opiátov a metamfetamínov, ide o plne vyvinutú závislosť, požitie návykové látky v čase spáchania skutku nemali forenzne významný vplyv. Znalec mu navrhol uložiť ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

Obžalovaný bol podľa výpisu z ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (č.l. 140-141) pred spáchaním skutkov päťkrát postihnutý za priestupky spáchané dňa 24.05.2018, 11.05.2018, 27.04.2018, 13.08.2014, 31.07.2014, predovšetkým proti majetku.

Podľa odpisu z registra trestov (č.l. 171-172) bol obžalovaný doposiaľ trinásťkrát súdne trestaný, pričom u všetkých odsúdení, na ktoré sa prihliada išlo za úmyselnú trestnú činnosť.

Rozsudkom Okresného súdu Partizánske č.k. 2T/43/2016-225 z 10.10.2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 2To/2/2017-242 z 28.03.2017 bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako pokračovací zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. a § 127 ods. 4 Tr. zák., kde bola rovnako oprávnenou užívateľkou bytu B. M..

Rozsudkom Okresného súdu Partizánske č.k. 1T/105/2017-78 z 31.01.2018 bola obvinená B. M. uznaná vinnou zo spáchania prečinu krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 346 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody na 12 s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu na 16 mesiacov, pričom trestný čin spáchala v súvislosti s výpoveďou vo veci Okresného súdu Partizánske sp. zn. 2T/43/2016.

Rozsudkom Okresného súdu Partizánske č.k. 2T/54/2015-109 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 3To/73/2016-135 z 16.1.2016 bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ , ods. 3 písm. b/ Tr. zák. a bol mu uložený súhrnný trest odňatia slobody na 12 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za zrušenia výroku o treste vo veci Okresného súdu Partizánske sp. zn. 1T/9/2015. Trest vykonal dňa 18.04.2017 (č.l. 170 uvedeného spisu).

Zo spisu Okresného súdu Partizánske sp. zn. 1T/9/2015 súd zistil, že obžalovaný bol rozsudkom Okresného súdu Partizánske č.k. 1T/9/2015-234 zo dňa 30.09.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 3To/8/2016-257 zo dňa 14.04.2016, právoplatným dňa 14.04.2016, uznaný vinným zo spáchania prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák., prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Tr. zák. za čo mu bol uložený podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. § 36 písm. l/, n/, § 37 písm. h/, m/, úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Prokurátor navrhol obžalovaného uznať vinným na podklade obžaloby a uložiť mu nepodmienečný trest za prevahy priťažujúcich okolností, so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a uložiť ústavné ochranné protitoxikomanické liečenie. Obhajoba navrhla obžalovaného spod obžaloby oslobodiť pretože skutok nie je trestným činom, čo malo vyplynúť najmä z výpovede poškodenej. Obžalovaný uviedol, že je nevinný.

Na základe vykonaného dokazovania hodnotiac dôkazy jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti súd dospel k právnomu záveru, že obžalovaný svojím konaním nenaplnil zákonné znaky žalovaných zločinov, avšak jeho konanie vychádzajúc z preukázaného skutkového stavu naplňa zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/, e/ Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 3, 4 Tr. zák., pretože inému sa vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu a čin spáchal na chránenej osobe - na blízkej osobe - svojej matke a osobe vyššieho veku. Súd upravil skutkovú vetu pri zachovaní totožnosti skutku podľa výsledku dokazovania. Súd prisvedčil pravdivosti výpovede poškodenej M. a svedka W. pokiaľ ide o priebeh skutku. Zo znaleckého posudku vyplýva, že obžalovaný vedel rozpoznať protiprávnosť konania a svoje konanie ovládať, aj z výpovede samotného obžalovaného vyplýva, že jeho pamäť je "selektívna", pokiaľ ide o skutok, hoci si pamätá celkom konkrétne, ako sa dostal do bytu aj prečo tam išiel, dokonca, na ktorý domový zvoniec zvonil, odrazu si pamätá len na to ako si ľahol a zaspal. Poškodená B. M. je matka obžalovaného a poukazujúc na generálie osoba vyššieho veku. Obžalovaný konal v priamom úmysle, porušil chránený záujem na ochrane pokojného občianskeho spolunažívania pred hrubým narušením takým konaním, ktoré vzbudzovalo dôvodné obavy o život a zdravie.

Aby bolo možné právne posúdiť daný skutok z hľadiska toho či sa jedná o zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/, písm. e/ Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 3, ods. 4 Tr. zák., je potrebné ustáliť, akým spôsobom sú upravené vlastnícke a užívacie práva k predmetnému bytu. Bolo preukázané, že v podstate všetci - vlastníčka bytu U. X., ako aj B. M. - strana dedičskej dohody a užívateľka bytu, ako aj obžalovaný a druh jeho matky, v podstate rešpektujú to, že režim užívania bytu je iný, ako vyplýva z formálneho vlastníctva. Každý si ale právo užívať byt vykladá inak, na viac v priebehu času svoje názory mení (B. M.), či stav ticho toleruje (U. X.). Vlastníčka bytu súhlasí s tým, že v byte býva B. M. aj U. O., a v podstate toleruje U. W., neučinila žiadne právne kroky, nijako neprejavila konzistentný názor v tom zmysle, že obžalovaný má ihneď opustiť byt. Naopak pri poslednej návšteve ho v podstate tolerovala (kritizuje ho, že nedôkladne upratuje). Poškodená B. M. v podstate súhlasí s tým, aby v byte býval, pokiaľ obžalovaný nie je pod vplyvom drogy, obžalovaný býval v byte aj bezprostredne pred skutkom. Súd je toho názoru, že pokiaľ je zrejmé, že právo užívania bytu je dohodnuté ústne, takýto stav je dlhodobý, hoci aj dochádza k pravidelným nezhodám zúčastnených na tom, kto má právo byt užívať, takýto stav nezakladá takú právnu istotu, že pokiaľ obžalovaný v byte zotrvá práve v čase, keď ďalší na neformálnej dohode zúčastnený, práve pre nesplnenie nejakej jednostranne určenej podmienky s jeho pobytom v byte nesúhlasí, môže tým naplňať subjektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu porušovania domovej slobody. Ako najpodstatnejšiu skutočnosť v súvislosti so žalovaným skutkom súd uvádza to, že ak prejav vôle poškodeného nie je jasný a najmä dlhodobo určitý v tom, či obžalovaný právo vstupu do obydľia nemá, nemožno mať za to, že v otázke vážnosti takéhoto prejavu vôle má mať istotu obžalovaný - teda má si byť aj vedomý, že poškodený si naozaj jeho prítomnosť v obydľí neželá a do obydľia nemá vstupovať či ho má urýchlene opustiť, hoci by sa aj formálne poškodený vyslovil slovom, aby z obydľia obžalovaný "odišiel", bez ďalšieho správania obžalovaného vykladať ako neoprávnené zotrvanie v obydľí. O to viac, že obžalovaný nie je cudzou osobou, ale rodinným príslušníkom, ktorý v uvedenom obydľí dlhodobo býva so súhlasom jeho matky.

Vlastníkom bytu, do ktorého mal podľa obžaloby neoprávnene obžalovaný vniknúť a v ňom zotrvať je U. X., sestra faktickej užívateľky bytu B. M.. Hoci táto na hlavnom pojednávaní uviedla, že v minulosti aj zakázala obžalovanému, aby tam zotrval, tiež uviedla, že mala vedomosť, že tam prebýva so súhlasom jeho matky a jej sestry B. M., ktorá ho do bytu púšťala. Oprávnenosť užívania bytu B. M. nebola spochybnená, a v tejto súvislosti nemožno vylúčiť, hoci je formálnou vlastníčkou U. X., že k definitívnemu vzájomnému vyporiadaniu dedičov v zmysle dedičského rozhodnutia ešte nedošlo - finančné vyrovnanie, teda "dedičom" sa cíti byť aj B. M., aj z tohto dôvodu nepovažuje za potrebné, aby U. X. zasahovala do toho, či jej syn môže alebo nemôže v uvedenom byte bývať. Túto skutočnosť súd uvádza len preto, že súd vykladá pasivitu poškodenej X. ku skutočnosti, že mala vedomosť o pobyte obžalovaného v byte, ako jej konkludentný súhlas s uvedeným stavom, kde o skutočnosti, či obžalovaný bude v byte bývať rozhoduje oprávnená užívateľka bytu B. M.. Teda od jej súhlasu s užívaním bytu možno odvíjať aj oprávnenosť užívania ďalších osôb (jej druhá alebo obžalovaného). Súd má za to, že skutková podstata žalovaného zločinu musí napĺňať formálne znaky, ktoré z hľadiska subjektívnej stránky u obžalovaného predstavujú úmysel páchať trestnú činnosť, pričom musí byť zrejmý aj vnútorný postoj poškodeného - či a akej ochrany sa poškodený vôbec domáha. Súd má za to, že predmetom ochrany pre uvedený zločin je ochrana obydlija pred neoprávneným zotrúvaním tretej osoby v ňom, pričom pre neformálne dohody o užívaní bytu jednak nebolo bezpochyby preukázané, že obžalovaný nemohol byť užívateľ, že poškodená M. nemohla udeliť súhlas na užívanie bytu a najmä či obžalovaný mohol vedieť, či sú jej výzvy na opustenie bytu vážne - či matka tým sleduje ochranu svojho obydlija alebo trest za to, že prišiel "domov" pod vplyvom drog.

K právnej kvalifikácii zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/, písm. e/ Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 3, ods. 4 Tr. zák. súd uvádza, že hoci obžalovaný použil voči matke slovné spojenie obsahujúce podmienku, teda, že ak poškodená zavolá políciu tak, ju zaškrtní a nebude chodiť po svete, a že si ju nájde, tak len z tejto samotnej vetnej konštrukcie nemožno vyvodiť právnu kvalifikáciu zločinu vydierania bez preukázania ďalších pre naplnenie znakov skutkovej podstaty dôležitých skutočností. Súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 23To/113/2017-214 z 27.11.2017, kde "vychádzajúc z okolností celého prípadu najmä z vyhrážok obžalovaného adresovaných poškodenej, ktoré boli vyslovené práve v tých prípadoch, keď zistil z jej strany nedostatky v starostlivosti o ich maloletého syna, spočívajúce okrem iného aj vo vzniknutých zdravotných problémoch, keď maloletý trpel, dospel k záveru, že konanie obžalovaného nenaplnilo znaky skutkovej podstaty zločinu vydierania, objektom ktorého je slobodné rozhodovanie človeka, nešlo v tomto prípade o typické vydieranie, tak ako to má na mysli ustanovenie § 189 Tr. zák., nútenie iného, aby niečo konal, čo nechce. Konaním obžalovaného spočívajúcim vo vyhrážkach voči poškodenej zabitím, resp. inými ujмами, ak sa nebude riadne starať o syna, urobené v úmysle napraviť jej lajdáckosť, podľa názoru odvolacieho súdu naplnil skutkovú podstatu prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zák."

Znakom skutkovej podstaty trestného činu nie je len subjekt, subjektívna a objektívna stránka, ktorú by v tomto prípade obžalovaný svojím konaním naplnil už len spojením akejkoľvek podmienky, ktorú musí poškodený splniť, pod hrozbou ujmy, ale aj objekt -chránený záujem, ktorý obžalovaný ohrozil. Je zrejmé, že daný skutok je prípadom domáceho násillia, kde poškodenú primálo konať, ohlásiť trestnú činnosť stupňujúce sa agresívne správanie obžalovaného voči nej a hrozba z ujmy na zdraví. Objektom tohto trestného činu nebolo slobodné rozhodovanie človeka - napokon poškodená spravila práve to, pred čím ju obžalovaný hrozbami varoval - že trestnú činnosť obžalovaného, hneď potom čo zaspal ohlásila. Obžalovaný použil uvedenú podmienku s hrozbou len raz, bezprostredne predtým na upozornenie matky, že zavolá políciu reagoval ľahostajne. Objektom, ktorý bol ohrozený bola ochrana pokojného občianskeho spolunažívania pred hrubým narušením takým konaním, ktoré vzbudzovalo dôvodné obavy o život a zdravie - obžalovaný hrozil fyzickou ujmu poškodenej. Že dôvodné obavy pociťovať mohla vyplýva, z toho že obžalovaný pokiaľ bol pod vplyvom drog sa správal agresívne, dochádzalo k hádkam, v čase skutku zotrúval v byte a odmietal odísť, pričom po opakovaných výzvach jeho správanie nabralo na agresivite a voči matke sa dopustil vyhrážok smrťou. Hoci na hlavnom pojednávaní poškodená správanie syna opäť raz zľahčovala (poukazujúc aj na vec Okresného súdu Partizánske sp. zn. 2T/43/2016), tento krát vo svojej výpovedi ohľadom konania obžalovaného zostala konzistentná, výpoveď nezmenila, pričom argument v tom zmysle, že neverí že syn by jej ublížil, lebo jej ešte nespôsobil fyzické zranenia, súd považuje za snahu o obranu syna. Súd je práve toho názoru, že poškodená konala v dôvodných obavách o svoj život a zdravie v čase skutku práve pre súbeh okolností v čase skutku a agresívneho správania obžalovaného. Hoci obžalovaný poukazyval na to, že poškodená

koná účelovo s úmyslom dosiahnuť jeho odsúdenie, súd práve poukazuje naopak na to, že poškodená práve časom v priebehu trestného konania mala tendenciu zľahčovať jeho správanie. Poškodená rovnako nenavádzala svedka W. na krivú výpoveď, ten sám uviedol, že ho len žiadala, aby vypovedal, pretože on o vypovedanie v trestnom konaní nemal záujem. Zo spolužitia obžalovaného s matkou vychádzajúc z výpovedí tak obžalovaného ako aj poškodenej vyplýva, že práve matka obžalovaného živila, poskytovala mu prístrešie napriek tomu, že obžalovaný nepracoval, požíval drogy, ba musela trpieť, že v jej domácnosti drogy užíval.

Súd pri ukladaní druhu a výmery trestu vychádzal zo zásad ukladania trestov uvedených v ustanovení § 34 Tr. zák., pričom prihliadol na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, ako aj na možnosti jeho nápravy, nakoľko trest musí mať najmä prevýchovný účinok.

Súd obžalovanému ukladal trest samostatný. Súd prihliadol k priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Tr. zák., pretože obžalovaný bol už skôr odsúdený pre úmyselnú trestnú činnosť, a to nielen raz (naposledy vo veci Okresného súdu Partizánske sp. zn. 2T/54/2015).

Súd neprihliadol ani k jednej poľahčujúcej okolnosti. Súd vychádzal z upravenej trestnej sadzby 16-36 mesiacov podľa § 38 ods. 4 Tr. zák.. Súd obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody na 18 mesiacov, ktorý považuje za primeraný a spravodlivý, poukazujúc na zásady uvedené v § 34 Tr. zák.. Je zrejmé, že doteraz vykonané tresty pre obžalovaného neboli dostatočným ponaučením, preto je na mieste aj represívna funkcia trestu v podobe trestu nepodmienečného. Súd má za to, že uloženie ochrannej liečby je aspoň tak významné, ako morálne odsúdenie páchatel'a a represia vo forme trestu, preto súd obžalovanému neukladal vyšší trest, ktorý by trestná sadzba pripúšťala. Je na obžalovanom aby prejavil vážny záujem sa liečiť a svoj život v pozitívnom zmysle zmenil, nie len formálne ústavnú protitoxikomanickú liečbu absolvoval.

Pretože obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestnej činnosti vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin (Okresný súd Partizánske sp. zn. 2T/54/2015), súd ho zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák.

Súd uložil obžalovanému, ktorý čin spáchal pod vplyvom návykovej látky na viac násilnej povahy voči blízkej osobe pričom vzhľadom na osobu páchatel'a možno dôvodne predpokladať, že bez uloženej liečby bude v násilnom konaní pokračovať, podľa § 73 ods. 2 písm. c, d/ Tr. zák. ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou, s poukazom na závery znalca, ktoré nie je dôvodné spochybňovať, obžalovaný uloženie ochrannej liečby akceptoval.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa vyhlásenia rozsudku, prostredníctvom tunajšieho súdu ku Krajskému súdu Trenčín.